

[Veistrup.]

imellem kommer man i Tanker om, at Folkeforbundstraktaten ingenting betyder. Det kom saaledes stærkt til Udtryk i de Udtalelser, der blev fremsat af den ærede sidste Taler (Ellinger), som sagde: Folkeforbundstraktatens Bestemmelser hindrer ingenting og betyder i Virkeligheden ingenting. Derfor siger jeg, det er et usmageligt Dobbeltspil, der drives med Folkeforbundstraktatens Bestemmelser. Der er efter min Opfattelse intet mere urimeligt, end at Folk og Politikere, som tilhører en lille Nation, saar den Tvivlens og Mistillidens Sæd til Folkeforbundet og Folkeforbundets Arbejde og Autoritet som den ærede sidste Taler. Ingen kan være blind for, at Verdensudviklingen gaar langsomt og gradvis fremad. De Personligheder handler ilde, som opholder Udviklingen ved, naar nye Impulser gives til Fordel for det internationale Fredsarbejde, i Stedet for at styrke disse Impulser at vedblive at henvende Opmærksomheden paa de Misligheder, som gale, skæbnesvangre politiske Tankevaner har affødt. Det finder jeg i højeste Grad skadeligt, og ingen kan være i Tvivl om, at saadanne Udtalelser virker direkte skadeligt.

I Aarene 1914—18 saa vi Verdens stærkeste Militærmagt bryde sammen, og saa er der Mennesker i dette lille Land, som har mere Tro til dansk Militærvæsen end til Retstanken, som den er formet i Folkeforbundstraktatens Bestemmelser. Der som vi, der er en lille Nation, ikke kan bygge paa Retstankens Sejr, forstaar jeg ikke, hvorledes vi er i Stand til med nogen som helst Tryghed at fortsætte vor nationale Tilværelse. Jeg tror slet ikke paa det Neutralitetsforsvar, som bygges op paa Geværer og Kanoner; derimod tror jeg paa, at vi ved Forsoning og Samarbejde Folkene imellem, saaledes som man forbereder det indenfor Folkeforbundet, er i Stand til at hævde os som Nation.

Men dertil kommer et andet Hensyn. I Løbet af de sidste Aar har den højtærede Udenrigsminister forelagt den ene Voldgiftstraktat efter den anden, og de har faaet Tilslutning fra alle Sider — mere eller mindre begejstret Tilslutning, kunde jeg maaske sige. Jeg spørger da: Har disse Voldgiftstraktater overhovedet ingen Be-

tydning? Naar man skal forhandle om militære Spørgsmaal og vil henvise til disse Voldgiftstraktater, siger man: De betyder overhovedet intet. Men hvis Traktaterne ikke skulde betyde noget som helst, forstaar jeg ikke dem, der stemmer for saadanne Voldgiftstraktater. Det forekommer mig, at man gør sig skyldig i en betydelig Inkonsekvens ved den Stilling, man saaledes indtager. Jeg har altid opfattet Voldgiftstraktaterne som en Konsolidering af vor Stilling udadtil; jeg kan ikke se rettere end, at det maa være Tilfældet.

Endvidere maa jeg maaske have Lov til at gøre opmærksom paa en Udtalelse, der fremkom fra den højtærede Statsminister i Genève forrige Aar. Der har i Dag været gengivet en anden Udtalelse af den højtærede Statsminister. Jeg vil ogsaa gerne citere en Udtalelse af ham. Den lyder saaledes:

„Vi frygter ingen af vore Naboer.“ Jeg tror netop, vi er saaledes stillet herhjemme, at vi ikke behøver at frygte nogen af vore Naboer. Ingen kan være i Tvivl om, at Folkeforbundets Autoritet trods al Pessimisme styrkes for hvert Aar, der gaar, og at det gaar fremad med det store Fredsideal.

Man har hele Vinteren herhjemme talt om et politisk Militærforlig mellem Venstre og de to Regeringspartier; man sagde, det var paa Trapperne. Efter alt, hvad der foreligger, synes der ikke at være saa forfærdelig meget om det. Jeg hører til dem, som i og for sig ikke beklager dette, for den ærede Ordfører for Venstre sagde jo i Dag, at der er lang Vej for os at gaa, hvis vi skal i Kontakt med Partiet Venstre. Jeg takker for denne Udtalelse. Det er altid rart at vide, hvor man har sine Folk, og jeg synes, at denne Udtalelse var saa klar, at der ikke er noget at tage fejl af. Jeg hørte meget vel det ærede Medlem sige, at var der et Spørgsmaal, som kunde samle os, saa maatte det være Militærspørgsmaalet. Ja, jeg ved ikke, om det er af Naivitet, at det ærede Medlem fremsætter en saadan Udtalelse, men hidtil har det dog været saadan, at det netop var et Spørgsmaal, som skilte, og ingen kan tro eller mene, at Militærspørgsmaalet skulde være egnet til Samling. Tværtimod, Spørgsmaalet om vort Militærvæsen, vort Militærapparat er netop